

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE
DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE

SECȚIA DE COMBATERE A CORUPȚIEI

Nr.121/II-1/2013
Operator date nr.4472

22 februarie 2013

Către,

Vă facem cunoscut că prin rezoluția cu numărul de mai sus, din data de 22.02.2013, s-a dispus, în temeiul prevederilor art. 22² alin. 2 din O.U.G. 43/2002, republicată, cu referire la art. 278 C.p.p., respingerea ca neîntemeiată a plângerii formulate în cauză de către înv. Neacșu Adrian Toni, prin apărători aleși, în contra actelor de urmărire penală efectuate de către procurorul de caz în dosarul nr. 3/P/2013 al D.N.A. – Secția de combatere a corupției.

Vă trimitem, în facsimil, motivarea soluției dispuse în cauză :

„Examinând plângerea în cauză, prin prisma analizei probațiunii administrate până în acest moment în dosarul nr.3/P/2013 al DNA – Secția de combatere a corupției, se constată că aceasta este neîntemeiată, motivat de următoarele:

1. *În ceea ce privește comunicarea actului de procedură în cauză, potrivit legislației procesuale în vigoare, procurorul de caz nu avea nicio obligație să comunice o copie a documentului respectiv, prezentarea tuturor probelor făcându-se cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală.*

2. Opinăm că în acest caz nu se impunea efectuarea unei percheziții potrivit dispozițiilor art.100 și urm. din Codul de procedură penală, ci erau incidente prevederile art.96 și urm. din Codul de procedură penală, privind ridicarea de obiecte și înscrisuri.

Revenind la ideea de posesie invocată de învinuit, învederăm acestuia faptul că posesia unității centrale a calculatorului în cauză aparține atât instituției la care lucrează învinuitul, cât și, într-adevăr, acestuia (opinia noastră este că învinuitul este un detentor), sens în care procurorul de caz a procedat în mod just și, fără a avea obligația informării învinuitului, a solicitat reprezentantului instituției să i se pună la dispoziție bunul care era considerat ca mijloc de probă în cauză.

Predarea ca atare a bunului s-a făcut în condiții legale, în prezența reprezentanților instituției și a doi martori asistenți.

Asupra bunului nu s-a intervenit în niciun fel (material/informatic) ci, ulterior, acesta a fost supus unei percheziții informatice (autorizate de către un judecător), cu respectarea drepturilor învinuitului prevăzute în art.100 și urm. din Codul de procedură penală.

Pe cale de consecință, în lumina jurisprudenței CEDO amestecul/ingerința procurorului de caz nu contravine Convenției, întrucât a fost prevăzut(ă) de lege, a îndeplinit un scop legitim și a fost necesar într-o societate democratică, motivele anchetatorului fiind în acest caz pertinente și suficiente, dar și proporționale cu scopul legitim urmărit.”

PROCUROR ȘEF SECȚIE,
LUCIAN PĂPICI

